

RECENSION

David Johnson i *Farväl Falkenberg*

Farväl Falkenberg

Originaltitel: **Farväl Falkenberg**
Svensk titel: **Farväl Falkenberg**
Regi: **Jesper Ganslandt**
Producent: **Anna Anthony**
Manus: **Jesper Ganslandt, Fredrik Wenzel**
Foto : **Fredrik Wenzel**
Roller: **Holger Eriksson, John Axel Eriksson, Jörgen Svensson, David Johnson, Jesper Ganslandt m fl**
Sverige 2006
Längd : **1 tim 31 min**
Censur: **från 11 år**
Distributör: **Sonet Film AB**

David, Holger, Jesper, Jörgen och John är fem unga män som tillbringar sista sommaren i barndomshälan Falkenberg innan vuxenlivet börjar på riktigt. Någon vill bara fly, en annan av dem försöker göra något kreativt mitt i sysslösheten, en tredje är nog rätt nöjd ändå... Att stanna kvar eller inte, det är frågan. Regissören Jesper Ganslandt spelar "sig själv", och han har tagit vännerna till hjälp, när han skildrar kompisarnas ångest (och lite glädje) över livet i allmänhet och livet i Falkenberg i synnerhet.

Jag brukar sällan beklaga mig över alltför skakig handkamera. Dogma gjorde sitt till för att göra darrande bilder till accepterat allmångods, och efter viss träning blev biopubliken inklusive undertecknad van vid att det som projicerades på bioduken eller syntes på TV-skärmen inte var så stilla som tidigare. I fallet *Farväl*

Falkenberg måste jag dock få gnälla lite. En begåvning när det gäller estetiken i scener och bilder döljs så lätt av en skakig – eller för den delen också alltför stadig kamera – och precis så känns det här. Påfrestande filmning tar i *Farväl Falkenberg* udden av konversationer som i sin autenticitet är närmast unika i svensk film av i dag. Formen dominerar över innehållet. Kanske blir det extra märkbart eftersom filmen tillåter sig ha ett långsamt tempo. Känslan av filmdagbok, som *Farväl Falkenberg* skulle kunna beskrivas som, förstärks emellertid av kameratekniken. Någon släpper in oss i sitt liv, presenterar sina vänner, några vuxna, en begränsad omgivning, en hel massa känslor. Man känner med huvudpersonerna i deras tristess, uppgivenhet, nostalgi, chocktillstånd – så starkt att det är svårt att värja sig.

Biopublik borde alltid sitta kvar medan eftertexterna rullar, ibland kan man missa något viktigt eller åtminstone underhållande. Sällan sitter publiken kvar, men här finns all anledning att följa det bildspel som ackompanjerar eftertexterna. De skulle tåla att ses många gånger. Här får också kvinnorna komma in, vilka tills dess funnits representerade endast som två tjugiga mammor som egentligen inte får någon respons alls i sina försök att nå respektive söner. I bilderna som följer på filmen får vi se flickvänner som väcker vår fantasi om vilken roll de eventuellt spelade bakom kulisserna i den "riktiga" filmen. Vi får en aning om hur det gick för huvudpersonerna sedan, och känslan av dokumentärfilm blir om möjligt än starkare. *Farväl Falkenberg* leker med dokumentärfilmsgrepp och med oss, och på det hela taget är det ett trevligt och delvis innovativt nöje.

Maria Karlsson